

## ВЪЛКЪ И ЛИСИЦА

Отишелъ вълкътъ при лисицата.  
— Погледни ме, — рекълъ ѝ той,  
— кости и кожа съмъ станалъ. Отъ  
гладъ ще умра. Нагости ме.

— Бива, Вълчо.

Тръгнаха. Стигнаха до селото.  
Промъкнала се лисицата въ единъ  
курникъ, подаде на вълка кокош-  
ка, прескочила плета и си я по-  
дѣлиха.

— Сега е мой редъ, — рекълъ  
вълкътъ.

Влѣзълъ. Подалъ на лисицата

кокошка. Но вмѣсто да излѣзе,  
както сторила тя, останалъ да из-  
лови и останалитѣ кокошки.

Ала кучето го усѣтило. Лавна-  
ло. Дотърчалъ стопанинътъ съ со-  
па, наложилъ хубаво вълка и го  
прогонилъ.

Едва настигналъ той лисицата.

— Кумице, хубаво ме нагости:  
вмѣсто гостба — сопа.

— Не азъ, а твоята лакомия те  
нагости тъй, — отвърнала лисицата.

Цв. Михайловъ.

## МОЛИТВА

Спи на топличко въ земята  
мъничкото зрънце,  
въ сѣнь унесено, то чака  
пролѣтното слънце.  
И въ сѣня си, като живо,  
зрънцето се моли:  
Дай на насъ, на семенцата,  
дай ни, Боже, сили!  
Ний орача за труда му  
тежъкъ, непосилень,  
щедро, Боже, да дариме —  
съ златенъ плодъ обилень.

Топло слънчице прати ни  
да ни сгрѣй съ усмивка,  
да разтопи по полята  
снѣжната покривка.  
Да поникнемъ и покриемъ  
нивитѣ съ тревички,  
да порастнемъ и да цѣвнемъ,  
класъ да вържемъ всички.  
Отъ градушка запази ни  
класъ дорде узрѣе,  
и жетварка изъ нивята  
съ срѣлъ въ ржка запѣе.

Георги Костакевъ.

## ЗАЯКЪ И ОХЛЮВЪ

Спалъ Заяю въ едни храсти.  
Когато се събудилъ, гледа — изъ  
подъ храститѣ, до самия му носъ.  
бавно, бавно пълзи охлювъ, съ своя-  
та кжщичка на гърба.

— Я гледай, какъ хубаво се е  
наредилъ, — казалъ Заяю. — Да му  
завидишъ. Какво по-хубаво отъ това  
да имашъ всѣкога при себе си та-  
кава здрава и сигурна кжщичка!  
Сега разбирамъ, защо той не бър-  
за. Ако и азъ имахъ такова нѣщо,

не бихъ бѣгалъ отъ всѣко куче.

Въ този моментъ залаяло куче.  
Заяю наперилъ уши и търтилъ, на-  
където му очи видятъ.

Погледалъ го охлювътъ и рекълъ:

— Вижъ, какъ хубаво се е на-  
редилъ! По-хубаво отъ мене. Ако и  
азъ имахъ такива леки крака и не  
бѣхъ принуденъ да влача всѣкога  
и навсѣкжде цѣла кжща — друго-  
яче бихъ затичалъ. Жалко, жалко, че  
не съмъ заякъ! Прер. Е. Кювлиевъ.